

Rok IV.

Nowy Sącz, dnia 18 stycznia 1932.

NR 3

GŁOS PODHALA

aktualny tygodnik powiatów: gorlickiego, grybowskiego, jasielskiego, limanowskiego, makowskiego, nowosądeckiego,
nowotarskiego i żywieckiego

POD KIEROWNICTWEM KOMITETU REDAKCYJNEGO.

Adres Redakcji i Administracji: Nowy Sącz, ul. Szwedzka 8.	Własne oddziały redakcyjne na całym Podhalu. Redaktor naczelny przyjmuje codziennie od 5 — 6 popołudniu.	Godziny urzędowe Redakcji od 10—11 przedpoł. i od 4—6 popołudniu.
PRENUMERATA: Miejscowa miesięcznie wraz z dostawieniem do domu: 1 zł. Zamiejscowa: miesięcznie 1:20 zł. Wpłacać na konto czekowe Administracji.	Konto czekowe PKO. 409.090 TELEFON Nr. 210.	CENY OGŁOSZEŃ: Ogłoszenie zwykłe za 1 mm. 40 gr., w tekście 50 gr., przed tekstem 80 gr. — Kolumny ogłoszeń zwykłych składają się z trzech szpalt. — Przy miesięcznym wzgl. dłuższym ogłoszeniu znaczna zniżka.

WYROK W PROCESIE BRZESKIM.

W dniu 13. stycznia, o godz. 12 w popołudnie ogłosił sąd w Warszawie wyrok w procesie brzeskim i uznając wszystkich oskarżonych, z wyjątkiem oskarżonego Sawickiego winnymi z art. 102. cz. III. kk. w związku z art. 100. cz. III. kk. skazał:

Wicentego Witosa na półtora roku więzienia, zastępującego dom poprawy,
Kazimierza Bagińskiego na 2 lata więzienia, zastępującego dom poprawy,
Hermana Liebermana, Norberta Barlickiego, Władysława

Kiernika na 2 i pół roku więzienia, zastępującego dom poprawy,

Mieczysława Mastka, Stanisława Dubois, Adama Pragera, Adama Ciołkosza, Józefa Putka, na 3 lata więzienia, zastępującego dom poprawy

ze wskazaniem dla wszystkich z art. 28, 30 i 34. k. k. i pobrać od Wicentego Witosa, Kazimierza Bagińskiego po 80 zł., a od pozostałych po 160 zł. opłat sądowych i obciążyć ich solidarnie kosztami sądowymi.

mieszkańca gminy Kalicin, pow. sokul-

skiego **Adama Sawickiego**, syna Konstantego i Walerji, lat 44, uniewinnić.

Na poczet wymierzonej kary zalicza się wszystkim skazanym tymczasowy areszt od 11. września 1930 roku do następujących dat:

Wincentemu Witosowi i Hermanowi Liebermanowi do 27 listopada 1930 roku,

Władysławowi Kiernikowi, Mieczysławowi Mastkowi i Adamowi Pragerowi do 24 listopada 1930 r., Norbertowi Barlickiemu do 2-go grudnia 1930 r., Józefowi Putkowi do 29 listopada 1930 r., Adamowi Ciołkoszowi do 24 grudnia 1930, Kazimierzowi Bagińskiemu i Stanisławowi Dubois do 29 grudnia 1930 r.

Wyrok wywołał olbrzymie wrażenie.

Gdy wieś woła!

Ogólny kryzys gospodarczy, który nie oszczędził żadnego Państwa nie oszczędził i Polski. Daje się we znaki urzędnikom, dokuca robotnikom, robi spustoszenia w handlu i przemyśle. Najciężej jednakowoż dotknął wieś. — Ludzie w mieście narzekają, że jest źle, nie mają jednak pojęcia, o ile gorzej jest na wsi. — Produkty rolne to jedyne źródło dochodu wieśniaka, nie przedstawiają dziś prawie żadnej wartości pieniężnej. Podczas, gdy to, co ma chłop kupić?! Spróbujmy porównać. Otóż 1 kg. cukru kosztuje dziś 3 groszy; litr nafty jedną kurę, jedna krowa (jeżeli wogóle ma ją kto kupić) warta tyle co jedna para lichych butów.

Rentowność gospodarstwa rolnego spadła do zera. Chłop nie mogąc za swe produkty rolne zdobyć gotówki na najniezbędniejsze artykuły (sól, naftę, cukier i t.p.) mimo swych minimalnych wymagań — zapożycza się — zaciąga pożyczki i konsumuje je.

A wiemy czem to grozi! Wieś stacza się w przepaść!

Jeżeli Rząd nie przyjdzie z pomocą, grozi chłopu zupełna ruina.

Nie można powiedzieć, by wieś sama tego kryzysu nie mogła powstrzymać! Bo weźmy choćby naprzykład ubrania. Dawne silne samodziały zastąpiła fabryczna tandeta. To co dawniej sam wyfabrykował, dziś nabywa — naturalnie na kredyt, ale i to kiedyś zapłacić musi. Wiele innych przykładów możnaby tu przytoczyć, ale brak miejsca nie pozwala.

Wzrosły wymagania — jednakowoż nie wzrosła rentowność, owszem zmalała. I dzisiaj chyba jak nigdy chłopci odczuwają skutki dawnej polityki. Polityko-

wali, organizowali się politycznie, były partje, ale nie było organizacji rolniczych. A jeśli nawet jakie były, to napewno miały przede wszystkim cel polityczny, a nie gospodarczy. Gdyby dzisiejszy kryzys zastał chłopów zorganizowanych gospodarczo, napewno tak ciężko nie musieliby go odczuwać.

To skutki niczego innego jak politykowania, to zasługi „wielkich“ przywódców ludowych.

Ale trudno, stało się! A nam nie wolno dziś ręk załamywać, ale wypełnić braki, naprawić dawne błędy. Trzeba się organizować, tworzyć spółdzielnie rolnicze. Pewno, że Rząd musi przyjść nam z pomocą, muszą się znaleźć fundusze na długoterminowe a przede wszystkim wobec znikomej rentowności gospodarstw wiejskich, nisko-procentowe kredyty dla rolnictwa.

Musi się zrównoważyć stosunek cen produktów rolnych od wytworów fabrycznych. Dawniej gdy zboże, czy inne artykuły rolne wydawały się za drogie mieliśmy ceny maksymalne, a chłopów nazywano się paskarzami, dziś gdy jest naodwrot trzeba również znaleźć radę. Dużo hartu wykazuje polska wieś i tembardziej przez to zasługuje na pomoc. A z pewnością okaże się ona zbawczą w skutkach. Z chwilą gdy ożywi się życie na wsi, gdy zwiększy się siła kupna chłopów, zarobi wtedy i kupiec i wszyscy.

Sily kryzysu z jaką występuje należy szukać na wsi, i tu przede wszystkim go zwalczać, boć przecież wieś [Polska bowiem jest krajem rolniczym,] przede wszystkim odgrywa rolę w życiu Państwa.

Trzeba zatem tej wsi pomóc!

Ćw.

o—o

Dlaczego chłop jest konserwatystą?

Redakcja, nie godząc się z wszystkimi wywodami autora, podaje artykuł w całości, uważając go za artykuł dyskusyjny.

Mówiąc o konserwatystach, nie mam wcale na myśli konserwatystów, z obozu politycznego tej nazwy lecz liczną, szarą, pracowitą rzeszę ludności wiejskiej, popularnie zwaną — chłopami. Znam ją bardzo

dobrze i kocham ją bardzo. Kocham ją mimo jej wszystkich wad.

Chłop jak każdy konserwatysta, jest podejrzliwy skryty i bojaźliwy. To są podstawowe cechy każdego konserwatyzmu. Na nim jak na kanwie wyrastają wzory życia. Wzory zapatrywań, wierzeń i przyzwyczajzeń. Zadaniem naszym byłoby zmienić materję tej kanwy.

Kto z nas zna duszę chłopów? Czy może urzędnik? Ten urzędnik z pogarbionem troską czołem, wiecznie przepracowany, który stara się załatwić nteresanta—chłopa jak najspieszniej, bo ta chwila, krótkiej rozmowy zabrała mu zbyt wiele czasu, w jego pracy codziennej. Czy może nauczyciel wiejski, przeważnie w zatargu z gminą o opał, grunt czy inne przynależności do szkoły? Może ksiądz? Ten najmniej. Sam bowiem najczęściej pochodzący z ludu i mając tamsamem, tak samo ukształtowaną duszę, nie może wyrobić w sobie sądu bezstronnego. Samego siebie bowiem najtrudniej jest poznać, a jeszcze trudniej skrytykować.

Na to by znać duszę chłopską, trzeba albo samemu pochodzić, z chłopów i być równocześnie genjuszem, jak nim był Reymont, albo nie pochodzić z ludu, lecz umieć patrzeć krytycznie i wczuć się w jego rolę życiową.

Jak się kształtowała dusza chłopowska, skąd ta podejrzliwość, skrytość, i bojaźń, przed wszystkim co czuć świeżyzną? Czy możemy wierzyć legendzie, iż stan chłopski, tworzył się przez dobrowolny podział pracy? Że rzekł brat do brata: „Ty będziesz rycerzem i będziesz mnie bronił przed najazdem wroga, a ja osiadę na roli i będę cię żywił“. Nie wierzę w ten dobrowolny podział ról. Chłopi to przeważnie ludność napływowa. Bądźto jeńcy wojenni, bądźto koloniści sprowadzeni do nas po wielkich wojnach. Pierwsi od początku, drudzy później przyniewoleni zostali do pańszczyzny.

„Jeniec wojenny“ jest zgrozą przejmującym słowem nawet w obecnych czasach, wysokiej, jak się chlubić lubimy, kultury. Ilustrowała nam ten stan, ostatnia wojna. A jakżeś nędznie wyglądać musiał ten stan przed kilkuset laty. Przecież ten jeniec wojenny, był pierwotnie członkiem rodziny naszego wroga, który szedł ku nam, by mordem, rabunkiem i pożogą, powiększyć swój majątek. On byłby bez skrupułów zrobił to samo z nami, cośmy uczynili z nim. Byłby nas zamienił w swoich niewolników i kazał sobie służyć. Stąd to straszne prawo pana nad chłopem, ta ogromna przepaść między jednym a drugim, ta nienawiść słabszego do silniejszego. Z czasem stosunki się zmieniały, aż Konstytucja 3-go Maja i dalsze wypadki historyczne zmieniły je na lepsze. Zmieniły jednak jednostronnie: u chłopów dalej jako naleciałość tradycyjna, pozostała podejrzliwość i nieufność do pana, a panem jest, każdy kto nie siedzi na małej działce roli i nie żyje wyłącznie z jej plonów.

